

Sygn. akt II CSK 282/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa K. G. i P. G.
przeciwko M. G. i G. G.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda K. G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 listopada 2015 r.,
sygn. akt I ACa (...)
zmienionego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda K. G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 listopada 2015 r., oddalającego apelację w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli podnieść należy, co następuje :

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa przez sądy oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na pierwszą z tych przesłanek wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 898 § 1 k.c. w świetle zagadnienia, czy nieprzestrzeganie zasad prawidłowej gospodarki przy prowadzeniu gospodarstwa rolnego i nieuwzględnienie wskazówek ojca (darczyńcy) może być przyczyną odwołania darowizny jako forma rażącej niewdzięczności. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że rażąco niewdzięczne

w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. jest takie postępowanie obdarowanego, które polega na umyślnym zawinionym działaniu lub zaniechaniu, skierowanym przeciwko darczyńcy i które uznać należy, z punktu widzenia powszechnie obowiązujących zasad etycznych, za niewłaściwe i krzywdzące darczyńcę (por. wyrok SN z dnia 15 czerwca 2010 r., III CSK 68/10, Lex nr 852539). Z tego względu - skarżący nie wykazał potrzeby wykładni wskazanej regulacji ze względu na wyjaśnienie pojęcia rażącej niewdzięczności w licznych orzeczeniach. W rzeczywistości podjął polemikę z ustaleniami sądów niższej instancji.

Skarżący nie wykazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący wskazał, iż oczywistość skargi kasacyjnej ma miejsce ze względu na brak realizacji funkcji rozpoznawczej i kontrolnej sądu, gdy tymczasem sądy dokonały analizy i oceny obszernego materiału dowodowego.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.